

Työn marttyyrit

Kirj. Arvid Johnson
(Jatk.)

Hän aherteli päivät rakennustöissä ja lltasin aina auringonlaskuun asti omalla peltotilkullaan. Silloin vielä uskol hän että riippui yksinomaan hänestä itsestään aineellisen hyvinvoinnin saavutus. Ensimmäisen talven ja sitä seuraavan kesän teki hän työtä pyöreitä vuorokausia, huolimatta sateista eli pakkasista, sillä juuri tämä viimeinen kesä ilmotti hänelle tulevasta "toivosta", eteen tulevana talvena. — Nyt tämän talven ajan oleskeli hän kotosalla, tehden kotilaskareita, hän ei sitä nyt hennonut jättää, eikä ollut niin pakotustakaan, oihhan hän ollut ahkerana koko vuoden tämän talven tapahtumain varalta.

Aika kuluu hiljasta, rauhallista lauluun, kevät tekee tuloaan ja sen mukana iloinen kesä. Isä on työnansiossa vanhassa ammatissaan, käyden ahkerasti kotona (huolimatta tavallista pitemmästä matkastaan) tapaamassa pikku lemmikkilään, josta hän pitää paljon. — Äidin heitä katsellessa tuntee hän itsensä onnelliseksi, onnellisemmaksi kuin mitään hän sitä ennen oli kuvitellut nuorena ollessaan, hän oli rakennellut jos minkälaisia tuulentupia, mutta silloin vielä ei hän tuntenut itse elämää.

— Vai siellä te vain leikitte, lainaamatta ollenkaan huomiota minu! le! kuiskaa hän puoliääneen, samassa astellen miehensä viereen, sanoen: Tiedätkö sinä, että köyhänkin elämässä on romantillisia hetkiä? Minun mielestäni meidänkin elämässä on hetkiä, jotka vastaavat etevän romaanikirjailijan mielikuvitusta. — Ajattelepa lauantai-iltaa — minä istuin hänen kanssaan (osottaen pikku veltokkaa) ja vartoomme sinun kotituloa. Sinä tulet iloisena ja reippaana, etkä milloinkaan päihtyneenä niin kuin pahat miehet tapavat tehdä; yksinkertaisen avomielisesti kerrot minulle kaikki päivän tapahtumat, jos saisimme aina yhdessä ahertaa peltotilkullamme työssä lammen rannalla kuunnella lintujen laulua ja sitten joskus, sunnuntai-iltoisin onkia lamasta ahvenia, niin voitaisihan koko mallimassa olla onnellisempaa avioparia. — Mikko. — En tiedä, itse puolestani ei minulla varsinkaan mitään tule elämän kotolseen henkiseen puoleen, ole mitään moittittavaa. — Aineelliselta puolelta murehdin joskus kovastikin sinun ja nyt vielä enemmänkin teidän molempien kohtaloa. Sinun elämäsi ilman minua olisi voinut olla paremmin tarkotustaan vastaava, kenties olisi löytänyt jalolla luonteellasi vastakalkua parempiosalisten piiristä ja niin ollen ollut oikeutettu suotuisampaan taloudelliseen elämään. Mitä taas minun tulee, niin minun elämäni olisi jo menetetty, tarkoitan — ainakin henkiseltä puolelta katsoen ja mitä onkaan ihmisessä jällellä kun otamme pois häneltä hänen sielulliset ominaisuutensa. Sielun kyläkin ja fyysillinen ruumis, joka vielä tekee varjon auringonpaisteesta, mutta muuten on hän kelpaamaton olento yhteiskunnassa.

Yksinäisyydessäni olen ihmetellyt sitä monasti, että mitä tosiaankaan oli minussa sinun rakkautesi arvoista, kuitenkin tätä salaisuutta en vaadi sinun ilmoittamaan, sillä oikeastaan se kuuluu yksinomaan sinulle. Sinä kuitenkin muistat minkälaisella alulla olin ennenkuin lähemmin tunsimme toisamme. Minun muistossani säilyy niin kauan kuin elän se moittiva katse sinun silmissäsi silloin — sinä ainostaan lausuit minun nimeni ja poistuit yksinäisyyteen.....

Aina, ethän vaatine minua vastaamaan kysymykseen, jota en itseään täysin ymmärrä. Luulen että

kysymykseksi koskettelee aikakautemme arinta kohtaa — kohtaa, missä uskonto vie terveeltä järjeltä yllyvällä, Minulla ei itse asiassa ole mitään uskontoa avstaan silloin, jos se tapahtuu ihmisen vapaasta tahdosta, jos se on hänen pyhimpänsä. Jos ottaa ihmiseltä pois hänen kaikkien pyhimpänsä on se samaa kuin tuhota koko persoona. Kuitenkin opetuksella ja kasvatuksella on tässä suuri merkityksensä. Tiedämmehän, että ihminen voidaan määrättyissä olosuhteissa myöskin opettaa ja kasvattaa tyhmyyteen ja tuo opetettu eli kasvatettu tyhmyys on paljoa pahempi kuin oppimaton järjettömyys, sentähden että jälkimäisessä tapauksessa voidaan häntä heti alunpitäen opettaa ajattelemaan — ajattelemaan oikein, jotavastoin edellisessä tapauksessa on hän jo oppinut ja tahtoo pitää oppinsa. Tiedämmehän että nykykalainen valtiokirkko pappeineen on samaa kuin tyrannihallitus san-tarmeineen, jos niistä toinen tarjoo ihmiskunnalle jotain hyvää, sitten toinenkin. Uskonto, joka riistää terveeltä järjeltä yllyvällä on kaukana pois jumalallisesta tehtävästään. Se on kylläkin palkallaan suojelemaan joidenkin yksilöiden etuja, jota varten se on ajottukin, mutta kansojen valistukselle on se suurin kirous. — Voin antaa kysymykseksi vastauksen sellaisen minkä omassa järjessäni luulen olevan tarkotustaan vastaavan. Ihminen samoin kuin koko eläinkunta ja kaikki mitä olemassa luonnossa ympärillämme näemme on pitkien ajanjaksojen tulos (emmehän voi enää nykypäivinä uskoa luomistarvuun). Ymmärrettävästi ihminen muodostui nykyiseen muotoonsa vasta sitten kun olevalnen luonto itsesään tarjosi hänelle tilaisuuden elää ja onnistua. Jos nyt olisi näin, niin eikö ihminen määrättyissä suhteissa jäänyt luonnosta riippuvaiseksi? Vaikka hän onkin joissakin suhteissa itse luonnosta riippuvainen, ei se suinkaan tahdo sanoa sitä etteikö hän kehittyneen järjensä avulla muodostaisi sitä hänen tarpeitaan vastaavaksi. Huomattava selkka on vain siinä ettei hän ennen sitä järkipäisestä muokannut ennenkuin hän oli kehittänyt ymmärtämään. Siinä auttamaan omaa itseään. Minusta näyttää, että koko ihmiskunta vielä tänä päivänä toimii vaistomaisesti, eikä järkipäisesti, lukematomissa eri kysymyksissä. Tässä olisi meidän huomattava se selkka, että kaikissa tapauksissa missä toimmme vaistomaisesti emme ole hituistakaan muuta eläinkuntaa edellä — päinvastoin olemme siitä jälessä, siinä tapauksessa missä olemme kihottaneet vaistoamme, sen merkitys ja seurauksia ymmärtämättä. — Nyt tämä "vaisto" muistuttaa ihmistä hänen alkuperäistään — eläinkunnasta näemme että itsensä säilytysvaisto on sen olemassaololle välttämätön. Luonnollisesti siis seuraa kysymys: mistä se sai tuon vaiston? Saiko se sen olemassaolon taistelussa? — Ei. Luonnollisesti se ilman tuota vaistoa ei voinut olla taistelemassa olemassaolostaan ja sitäpaitsi kaikilla alemmillakin astella olevilla eläimillä on huomattavissa tuo sama ilmiö — melle ei siis jää muuta päätösvaltaa kuin että luonto äärettömien ajanjaksojen kuluessa on meitä muodostanut, emmekä voi välttää ettemmekö yhä vieläkin ole kulkemassa läpi samojen kehitysprosessien. Nyt kun myönnämme kehityksemme taapituneen edellä kerrottuun tapaan sekä yhä riippuvaisuutemme luonnosta, niin mitä voimme, joista olemme riippuvaisia, voimme kutsua luonnolliseksi, sillä se ei itse asiassa merkitse mitään eikä me sen kutsumme, kunhan vain mitä sillä tarkotetaan on ymmärretty. Siis näin ollen rikos meitä itseämme vastaan on rikos itse luontoa vastaan, jota luonto ei jätä rakkaimmaksi. Ja rikos on aina rikos,

tehtäköön se tieteen eli tietämättä, ainostaan sillä erotuksella että ihminen, joka tieteen rikkoo itse itseään vastaan on vailla moraalista ja yleinen siveellisyys tuomitsee hänet. Sitä vastoin tietämättömyydessä olevaa rikoksentehtäjää emme saa tuomita, vaan häntä pitää opettaa, se on opetuksen kautta saattaa hänet oikealle tielle. Mutta nykyisessä yhteiskunnassamme on olemassa teki-jöitä, jotka suorastaan kasvattavat rikollisuuteen, vieläpä yleisten si-veyskäsittelyiden turvissa. Yksi tällainen tekijä on nykyinen perhejärjestelmä ja sen yhteydessä sukupuoli-kysymys. Itse asiassa ovat ne kaksi eri kysymystä, mutta nyt tänäpäivänä ovat ne niin läheisessä yhteydessä ettemme voi niitä erottaa, vaan voimmehän niitä kumpaakin erikseen käsitellä. — Ensiksikin nykyinen perhejärjestelmämme, joka muuten onkin pienoisokuva looko mädänneestä yhteiskuntajärjestelmästä, on muodostunut tekele, joka jokaisella kädenkäänteellä rikkoo tuota luonnolakkia, tuottaen kauhua uhreilleen. "Laillistettu avioliitto" — se on kyläkin laillistettu nimittäin siinä, mitä sillä nyt ymmärrämme, mutta siveellisyys ja moraalit ovat eri kysymyksiä. Avioliiton varjossa saateen harjottaa niin törkeitä rikoksia itse ihmiselämää vastaan, että kovempihermoinenkin ihmisolento värisee kauhusta niitä ajatellessaan — ja tämä kaikki tapahtuu itse oikeuden nimessä. Nykyinen sivistys lyö siihen sinettä ja kaikki kansa vaikenee. —

Kurjat taloudelliset olot, josta seurauksena ja johtuvana on laillistettu lasten elättäjä perheen isä. — Sana "laillistettu", jos tarkastamme vähäsenkään mitä se vaikuttaa itse sukupuolikysymykseen ja sen kautta koko ihmiskuntaan. Ensiksikin, nainen, mennessään avioliittoon, myy itsensä ruumiineen, sielunneen miehelle koko elinjäkseen täydelliseen orjuuteen, joka jo sinänsä on pahe, jota emme voi anteeksi antaa. Mutta nämä tällaiset ovat pieniä, verraten niihin epäkohtiin mitä joka päivä tapahtuu itse sukupuolivalinnassa. Ajattelepa nuorta ja köyhää tyttöä, joka köyhyyden pakottamana ja sitä polstaakseen valitsee vielä huonomman ja enempi turmioleta tuottavan henkisen ja siveellisen kurjuuden, ottamalla puolisokseen häntä kaksi kertaa vanhemman, siveellisesti rappiolia olevan, mutta aineelliselta puolelta hyvissä varoissa olevan miehen. Sanomalehtemme sisältävät kylliksi todisteita, mikä on seuraus tällaisen valinnan tehneelle ihmispolosille — tavallisimmin hullujenhuone eli itsemurha. Tämä kaikki on kuitenkin pientä, verrattuna siihen mitä tällaiset yhtymät saattavat maailmalle heidän jälkeläistensä kautta. Itsestään on selvä, ettei tällaiset, fyysillisesti ja vieläpä henkisestikin rappiolia olevat vanhemmat voi tuoda maailmaan terveitä jälkeläisiä. Jo ennen syntymistään ovat ne tavallisesti tuomitut joko hullujenhuoneeseen, sairausvotelle eli vankilaan, mutta saattaapa heissä joskus olla joku, joka ruumiillisesti, jopa henkisestikin näyttääytyy terveeksi. Tämä on juuri se joka suurimmat kärsimykset aiheuttaa.

(Jatk.)

Elämän myrskyt

Kirj. K. Parkkonen.

Myrskyisenä yönä kulkee naisen meren rantaa pitkin. Mah-tavat laineet nousevat korkealle, suudellen naisen väsyneitä jal-koja kylmillä suuteloillaan. Sydäntä joka kaipasi lepoa, hyväilee kuohujen kylmä vaahto. Nainen on ollut etsimässä valkolijaa — Hän on kulkenut kauvan. On saapunut yö ja myrsky yllä-tti hänet. Kyynelten aikana sat-

tui kukka hänen käteensä, mut-ta se kukka ei ollut valkolijaa vaan punainen ruusu. Jos hän painaisi tuon ruusun rintaansa vasten, olisi se hänen kuoleman-sa. Tällä ruusulla on piikit, kuten kaikilla muillakin ruusuilla, nuo piikit repisivät hänen sydä-mensä hän lankeaisi ja laineet veisivät hänet meren syvyyteen mudan ja liejun keskelle jossa on jo ennestään tuhansia. Mut-ta hän tahtoo heittää tuon pistä-vän ruusun pois luotaan ja pys-tyssäpäin kulkea etsien valkolijaa... Hän pitää kyllä ruususta, sillä se on suuri ja ihana, mutta hän heittää sen luotaan peljäten sen pistäviä piikkiä vaan aina hän tulee muistamaan tuota herttaista ruusua.

Keväällä

Pitkin kapeaa polkua hiljalleen astelee nuori äiti, pieni käärö syl-lissään. Hänen huojuva astun-tansa ja vaaleat kasvonsa todis-tavat, että hänen on täytyntä taistella elämästä ja kuolemasta antaessaan elämän tälle pienelle käärölle. Ihana kevät päivä hou-kutteli hänetkin' eskisoineen luonnon ihauutusta ihaillemaan. Kuinka virkistäväältä tuntuikaan tämä kevät ilma.

Tämä polku johti hongikkoon, joka sijaitsi hetken matkaa pie-nestä pirtistä. Tämä hongikko oli hänen luonnon temppelinsä. Sinne hän nytkin eskisoineensa kanssa kulkunsa johti. Hän i-käänkuin halusi näyttää, näille luonnon ystävilleen, toiveensa to-temumista. Kevään ensi kukkia hän pöimi joitain, puoli auven-neita.

Olet pienoiseni kuin nämä pie-net nupustaan puhjennet vuokot, ne eivät voi kasvaa, jos ei-vät saa lämpöä ja auringon va-loa osakseen. Samoin sinä pie-noiseni riudut ja kiihdut jos et saa osaksesi äidin hellää hoivaa. Olet nyt kuin nämä pienet vuokot, pieni ja hento. Mutta minä aijon sinusta kasvattaa suuren ja uljaan kuin nämä korkeat hong-gat. Nämä hongat ovat kestä-neet kovinmatkin myrskyt.

Aijon sinusta kasvattaa sa-manlaisen, joka ei elämän ensi-myrskyis kaadu.

Sinun niinkuin meidän kaik-kien on taisteltava olemassa o-lomme puolesta. Eikä ainoas-taan sen, vaan vielä inhimillisem-päin ihmisoikeuksien puolesta. Kasvakoone sinusta poikani sen ajan sankareita, jotka voittoisa-na suoriudutte kapitalistisen jär-jestelmän ikeestä. Koittakoon teille vapauden aamu. Ja hong-gat humisivat ja nykytteilivät päitään ikäänkuin vastaukseksi hänen toiveisiinsa.

Olga Laine.

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoustu joka torstai klo 2 ip., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai-ilta, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjola-sa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-ilta, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukau-den ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen klo 2 j.p. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. — A-
via kokouksen loputtua.